

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku E. M.

przy uczestnictwie J. M., Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezydenta W.,
miasta W., P. [...] z siedzibą w W., Instytutu [...] i Instytutu [X.]

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika Skarbu Państwa reprezentowanego
przez Prezydenta W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 5 sierpnia 2016 r., sygn. akt V Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza na rzecz J. M. od uczestnika Skarbu Państwa
reprezentowanego przez Prezydenta W. kwotę 450,- (czterysta
pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 172 § 1 i 2 w zw. z 123 § 1 pkt 1 w zw. z 175 k.c. oraz 172 § 2 i 2 k.c. w zw. z art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny w zw. z art. 124 § 1 i 2 k.c. oraz 365 k.p.c. i przedstawia obszerny wywód na uzasadnienie zarzucanych uchybień, których skutkiem było przyjęcie, że nie doszło do przerwy biegu terminu zasiedzenia. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa.

O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Szczegółowa analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka. Skarżący twierdząc o braku wątpliwości co do tego, że pozew o wydanie dotyczył działek stanowiących własność Skarbu Państwa objętych wnioskiem o zasiedzenie pomija wiążące z mocy art. 398¹³ § 2 *in fine* Sąd Najwyższy ustalenia faktyczne, z których wynika, że objęte zaskarżonym punktem I.2 a, b, c, działki o powierzchni 1, 11 i 14 m² nie stanowiły części działek nr[...]7 i [...]8 o łącznej powierzchni 664 m², które były przedmiotem uwzględnionego powództwa windykacyjnego w sprawie IC [...]. Wniosek nie zawiera argumentów co do tożsamości podmiotowej i przedmiotowej w sprawie o wydanie nieruchomości oraz w sprawie niniejszej, a wywód prezentuje niesporne zagadnienia przerwy biegu terminu zasiedzenia przez wytoczenie powództwa windykacyjnego, bez odniesienia do konkretnych okoliczności sprawy. Brak zatem podstaw do stwierdzenia, że skarżący skutecznie wykazał kwalifikowane, niewątpliwe i widoczne *prima facie* naruszenie przepisów prawa stanowiących jej podstawę.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 5 pkt 1, § 2 pkt 4 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

aw

jw